

[Ole Bjørn Kraft.]

hersker, kan lægge vore Kræfter sammen og bedst kan tjene vort Folk ved en Bestræbelse for ved fælles Vurdering at søge de Opgaver løst, som vi staar over for.

Det er ugørligt at tvivle om, at det alt overvejende Flertal i det danske Folk har givet Samarbejdet i Regering og Rigsdag sin Tilslutning og deler Ønsket om, at det kan virkeliggøre sine Hensigter. Man behøver blot at tænke sig, at det ikke bestod, for at forstaa, i hvor nøje Overensstemmelse det er med det danske Folks Vilje til at vise Verden, at vi er et Folk, der trods al Svaghed kender Lovene for Folkenes Liv. Denne Vurdering er ikke knyttet til nogen Aldersklasse. Derom vidner det danske Ungdomssamvirke, der er blevet skabt, og i hvis Rækker den danske Ungdom fylder sig saa talstærkt. Hvilken Skuffelse vilde det ikke have været for denne Ungdoms Bekendelse til Fædrelandet, hvis Folkestyrets Repræsentanter ikke magtede at virkeliggøre et Fællesskab i Nationens Tjeneste i en Tid, hvor Enighed om det væsentlige i Folkets Liv kan blive bestemmende for Folkets Fremtid? Folkestyret har under Tidens Tryk antaget en ny Form, præget af Tidens Krav. Der paa hviler os alle et stort Ansvar, saaledes at det vundne ikke bliver sat over Styr, de gode Hensigter ikke forfejler deres Resultater.

Om den fremtidige Udvikling er det for tidligt at tale, men kan der herske Tvivl om, at det, vi nu oplever sammen, vil og skal sætte sit Præg paa Fremtidens politiske Form og Liv? Tusinder af Landsmænd vil dele mit Haab om, at et lutret og styrket Styre og Folk vil udspringe heraf.

I det Danmark, der var, hædrer vi de store Resultater, som er naaet paa vidt forskellige Samfundsomraader, og som havde skabt en Livsform og Livsvilkaar, som vi erkender som Udtryk for vort Folks Væsen, og som vi ikke blues ved og vil bestræbe os for ikke at miste. Det gælder baade den materielle og den aandelige Indsats, som er blevet øvet i det 20de Aarhundredes Danmark. Men ingen vil vel bestride, at der i dette Samfund og i Folkets Holdning og Indstilling var Svagheder og Fejl, som dets egen Kraft nu skal bøde paa og overvinde. For ringe vilde vi tro om vort Folk, hvis vi mente, at den Skæbne, vi nu gennemlever, vilde lade det upaavirket. Dets Sundhed og Livskraft skal det nu bekræfte i Modgang og i Evnen til at rejse sig just der, hvor det svigtede og faldt.

Konge, Regering og Folkerepræsenta-

tion er Treklangen i vor Forfatning. Af deres Sammenspil udspringer Loven. Saa længe vor Forfatning bestaar, er dette Grundlag Rettens Grundlag i Danmark. Lovligt kan denne Forfatning kun ændres ved Folkets Beslutning i Frihed derom i Samstemmighed med Kongen og Lovgivningsmagtens Ønske. Anden lovlig Vej, der skaber Ret i Danmark, gives ikke. Alle, der har Sæde i denne Sal, har forpligtet sig herpaa. Det skulde være unødvendigt at sige det, men undertiden kan det være rigtigt at fastslaa noget selvfølgeligt, for at Tankegangen ikke skal forvirres og Forestillinger opstaa, der bringer Uro og Utryghed i Folkets Liv og skader den Tillid, alle har Ret til at være til, at vi er et lovordnet og lovbundet Samfund, der er i Stand til baade at give og at holde Løfter og Aftaler, udadtil som indadtil.

De Opgaver, som Regering og Rigsdag er stillet over for, kan sammenfattes i tre store Grupper: de statspolitiske Opgaver, Produktions- og Beskæftigelsesspørgsmaalet og i nøje Sammenhæng hermed alle de Problemer, der knytter sig til Folkets Forsyning og Ernæring.

Om de statspolitiske Opgaver har Statsministeren paa Regeringens Vegne gentagne Gange udtalt sig. Der hersker ikke nogen Uenighed om de Forpligtelser, vi har paataget os som Følge af Begivenhederne den 9. April, og den enstemmige Vilje, der er til at opfylde dem paa alle Punkter i Overensstemmelse med de Aftaler, der er truffet, og som danner Grundlaget for vor nationale og statslige Tilværelse, saa længe Krigen varer. Det danske Folk har erkendt den Virkelighed, som her bestaar, og Kongens Proklamation har for det danske Folk ubrydeligt lagt Rettesnoren for dets Holdning og Indstilling over for alle de Spørgsmaal, som kan komme til at foreligge. Ingen har Lov til at tvivle om, at Folk, Regering og Rigsdag er sig Ansvar for bevidst i dets fulde Udstrækning og vil handle i fuld Overensstemmelse hermed. Det danske Folks Frihed i Forhold til Omverdenen er fastlagt derigennem, dets indre Selvbestemmelsesret tilsikret med de Forbehold, som Besættelsen medfører. Om det Arbejde, Regering og Rigsdag har at gøre, skal jeg i øvrigt kun sige, at det paa en Maade er begrænset derved, at Beslutninger, der peger langt ud i Fremtiden, naturligvis først kan træffes den Dag, vi atter er frie.

Den økonomiske Tilstand, i hvilken Landet i Øjeblikket befinder sig, er til-